

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **V. P.**, nar. X. alias **D. D.**, nar. X., štátny občan Gruzínska, t. č. miesto pobytu neznáme, zastúpený Advokátskou kanceláriou Š., s.r.o., M., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície, Policajného zboru Trnava**, ul. Športová č. 10, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009 zo dňa 6. novembra 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/42/2009-110 zo dňa 14. februára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/42/2009-110 zo dňa 14. februára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009 zo dňa 6. novembra 2009, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 6.11.2009 o 15.00 h navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 180 dní, t. j. do 4.5.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M.

Krajský súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a odvolanie navrhovateľa považoval za nedôvodné. Podľa jeho názoru skutočnosť, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky prechodný pobyt, na ktorom sa zdržuje a kde by bol zastihnuteľný pre účely správnych orgánov, ako aj skutočnosť, že nemá platné cestovné doklady, finančné prostriedky, je dostatočným dôvodom na to, aby bol navrhovateľ zaistený pre účely výkonu trestu vyhostenia. Tento dôvod je zrejmý aj zo samotného správania sa navrhovateľa, ktorý počas celej doby, kedy mu bola obmedzená osobná sloboda nespolupracoval s orgánmi polície, čo je zrejmé aj z toho, že doposiaľ nebolo ustálené jeho meno a priezvisko.

V čase vydania napadnutého rozhodnutia bol síce žiadateľom o azyl, s poukazom na ust. § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov však táto skutočnosť nebránila vydaniu rozhodnutia o zaistení pre účely administratívneho vyhostenia. Navrhovateľ podáva žiadosti o azyl opakovane, z jeho konania je teda zrejmé, že ide len o účelové konania s cieľom zmariť výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Krajský súd sa plne stotožnil s právnym názorom odporcu a to, že v čase zaistenia sa navrhovateľ zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene. Nakoľko rozhodnutie o administratívnom vyhostení je právoplatné, je naplnený nielen dôvod zaistenia, ale aj jeho účel, ktorým je fyzická prítomnosť navrhovateľa pre potreby cudzineckej polície

pri samotnom výkone trestu vyhostenia, keďže existuje dôvodná obava, že navrhovateľ sa bude skrývať a vyhostenie nebude možné vykonať.

Krajský súd preto dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ust. § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a tým, že navrhovateľa zaistil, nedošlo k pozbaveniu osobnej slobody v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou navrhovateľa, že rozhodnutie správneho orgánu je neodôvodnené a tým aj nepreskúmateľné. Podľa krajského súdu rozhodnutie odporcu je v súlade s ust. § 47 Správneho poriadku. V odôvodnení rozhodnutia odporca uviedol skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, uviedol akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že bol opakovane hrubým spôsobom poškodený na jeho medzinárodne garantovaných právach a slobodách, konkrétne bol porušený článok 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhovateľ sa v čase vydania rozhodnutia o zaistení nachádzal na území Slovenskej republiky oprávnene, a to ako žiadateľ o azyl. Až vtedy, keď rozhodnutie v konaní o udelenie azylu nadobudne právoplatnosť, môže sa žiadateľ ocitnúť na území Slovenskej republiky neoprávnene. Podľa navrhovateľa, na skutočnosti, že sa nachádzal v čase vydania rozhodnutia o zaistení na území Slovenskej republiky oprávnene, nemení nič ani ustanovenie zákona o azyle, podľa ktorého rozklad proti rozhodnutiu Migračného úradu o zastavení konania nemá odkladný účinok. Odkladný účinok sa vzťahuje na vykonateľnosť rozhodnutia a právoplatnosti rozhodnutia sa nijakým spôsobom nedotýka ani s ňou nesúvisí. V prípade rozhodnutia o zastavení konania ani nemožno hovoriť

o vykonateľnosti, pretože ide o rozhodnutie ktoré neukladá navrhovateľovi žiadnu povinnosť. Zaistenie osoby oprávnené sa zdržiavajúcej na území Slovenskej republiky nespĺňa podmienku efektívnosti a účelnosti, ktorá je vyžadovaná, aby mohlo byť rozhodnutie pozabavujúce osobnú slobodu považované za zákonné.

Rozhodnutie krajského súdu je podľa názoru navrhovateľa nedostatočne odôvodnené a zmatečné, nakoľko rozhodnutie o zastavení azylového konania navrhovateľa vydané 20.10.2009 bolo potvrdené rozsudkom krajského súdu dňa 7.1.2009 a tento bol následne potvrdený rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4.6.2009, čo bolo neskôr ako bolo vydané rozhodnutie správneho orgánu. Zmatečnosť rozhodnutia krajského súdu spočívala podľa navrhovateľa aj v tom, že na niektorých miestach hovorí o zaistení navrhovateľa z účelom výkonu trestu vyhostenia a na iných o zaistení za účelom administratívneho vyhostenia.

Navrhovateľ preto žiadal, aby Najvyšší Súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil, a to tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu v celom rozsahu.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že cudzinec bol zaistený na základe zákona o pobyte cudzincov a aj postup pri zaistení bol v súlade s uvedeným zákonom. Zaistený bol za účelom administratívneho vyhostenia, nakoľko jeho výkon nebolo možné zabezpečiť ihneď, z dôvodu, že cudzinec bol bez cestovného doklady a nemal ani prostriedky na vycestovanie. U menovaného neboli porušené jeho práva vyplývajúce z článku 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože bol zaistený v zmysle zákona o pobyte cudzincov, ktorý je platný a účinný a je vydaný v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná. Rozhodnutie o zaistení je zrozumiteľné a je vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov. Opakovaným podávaním žiadostí o udelenie azylu (navrhovateľ požiadal o azyl už osemkrát), pričom o jeho neudelení sa už právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil sa skôr javí, že cudzinec sa účelovo vyhýba výkonu právoplatného rozhodnutia správneho orgánu, čo možno považovať za nerešpektovanie všeobecne záväzných právnych predpisov Slovenskej republiky.

Skutočnosť, že krajský súd napísal, že navrhovateľ bol zaistený pre účely výkonu trestu vyhostenia považuje za zrejmu nesprávnosť z dôvodu, že z odôvodnenia rozsudku je zřejmé, že navrhovateľ bol z územia Slovenskej republiky administratívne vyhostený.

K vykonateľnosti rozhodnutia odporca uviedol, že v tomto prípade podanie opravného prostriedku nemá odkladný účinok. Tento účinok v zmysle § 52 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) vyjadruje skutočnosť, že rozhodnutie je vykonateľné. Skutočnosti uvádzané cudzincom pri opakovaných žiadostiach o azyl boli objektívne posúdené a komplexne vyhodnotené a neboli zistené skutočnosti, ktoré by bránili jeho administratívne vyhosteniu do krajiny pôvodu. Ak by situácia cudzinca bola taká vážna, tak by opakovane bez udania dôvodu a upovedomenia personálu neopustil zariadenia Migračného úradu MV SR, ako to urobil v piatich prípadoch, pričom v troch prípadoch bol vrátený na územie Slovenskej republiky z Rakúska na základe Dublinského dohovoru, ale by zotrval na území Slovenskej republiky pokiaľ Migračný úrad nerozhodne o jeho žiadosti o azyl.

Z dôvodu, že cudzincovi bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktoré je právoplatné, a v ktorom mu bol určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky, ako aj preto, že cudzinec sa na území Slovenskej republiky dopustil úmyselnej trestnej činnosti, naďalej sa zdržiava na území Slovenskej republiky neoprávnene, bez cestovného dokladu a bez finančných prostriedkov, je odôvodnený záver, že bude aj naďalej mariť a sťažovať výkon právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení, a preto je potrebné ho zaistiť a zaistením zabezpečiť výkon administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky a teda aj Schengenského priestoru.

V čase zaistenia bolo Migračným úradom MV SR už rozhodnuté o zastavení konania o udelenie azylu (rozhodnutie vydané 20.10.2009), rozhodnutie bolo doručené 28.10.2009 a rozklad proti rozhodnutiu nemá odkladný účinok, rozhodnutie je preto vykonateľné, pričom rozhodnutie ktoré mu predchádzalo, t. j. rozhodnutie o neudelení azylu, neposkytnutí doplnkovej ochrany, ako aj o tom, že neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia ČAS: MU-459/PO-Ž-2008 zo dňa 2.9.2008 nadobudlo právoplatnosť 29.6.2009

potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorému predchádzal potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach.

Odporca považoval za nesporné, že v deň vydania rozhodnutia o zaistení sa navrhovateľ nachádzal na území Slovenskej republiky neoprávnene z dôvodu, že bol administratívne vyhostený z dôvodu zdržiavania sa na území Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, pričom mu bol zakázaný vstup na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.10.2005 a cudzinec ho žiadnym spôsobom nespochybnil, nepodal opravný prostriedok. Pre účel administratívneho vyhostenia bol navrhovateľ následne zaistený, a to na nevyhnutne potrebný čas. Zaistenie navrhovateľa nie je porušením žiadneho z jeho základných práv, ale naopak postupom výslovne predpokladaným ako príslušným zákonom, tak aj jednou z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Odporca uviedol, že na základe uvedených skutočností vydal rozhodnutie o zaistení, ktorým nedošlo k porušeniu zákona. Rozhodnutie o zaistení bolo vydané v súlade so zákonom a podľa odporcu cudzinec sa len všemožne snaží o to, aby nemusel opustiť územie Slovenskej republiky a teda i Schengenský priestor. S namietaním navrhovateľa teda odporca nesúhlasil, pretože zastavenie konania o azyle bolo v čase zaistenia vykonateľné a rozhodnutie o neudelení azylu právoplatné. Preto navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie ako vecne a právne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. mája 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 2.2.2004 pod menom D. D., pričom ako dôvod uviedol zlú ekonomickú situáciu. Po podaní žiadosti svojvoľne opustil azylové zariadenie, konanie o azyle pod č. MU-907/PO-Ž/2004 bolo preto 7.4.2004 zastavené. Neskôr neoprávnene vstúpil na územie Rakúska, odkiaľ bol vrátený späť na Slovensko.

Druhýkrát požiadal o udelenie azylu 23.3.2004 z politických dôvodov. Opäť nepovolene vstúpil na územie Rakúska a bol vrátený na územie Slovenskej republiky. Aj toto konanie o azyle pod č. MU-1955/PO-Ž/2004 bolo preto 28.3.2004 zastavené.

Tretíkrát požiadal o udelenie azylu 28.3.2004, pričom ako dôvod uviedol ekonomické dôvody. Znova nedovolene vstúpil na územie Rakúska, bol vrátený na územie Slovenskej republiky a konanie o udelenie azylu č. MU-2076/ PO-Ž/2004 bolo 14.4.2004 zastavené.

Štvrtýkrát požiadal o udelenie azylu 6.4.2004 z ekonomických a politických dôvodov. Aj toto konanie pod č. MU-2438/PO-Ž/2004 bolo dňa 19.4.2004 zastavené, nakoľko sa navrhovateľ po podaní vyhlásenia nedostavil v zákonnej lehote do azylového zariadenia.

Piatykrát požiadal o udelenie azylu 23.6.2004. V tomto prípade svojvoľne opustil azylové zariadenie a konanie pod č. MU-5897/POŽ/2004 bolo 27.7.2004 zastavené.

Dňa 7.10.2005 Oddelenie hraničnej kontroly PZ Bratislava – Rusovce vydalo rozhodnutie o administratívnom vyhostení pod č. p.: P-PPZ-14/HK-Ru/2005 a bol mu určený zákaz vstupu na územie SR na dobu 5 rokov, t. j. do 7.10.2010, z dôvodu, že sa na území Slovenskej republiky nachádzal neoprávnene bez cestovného dokladu. Navrhovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu neodvolal a to nadobudlo právoplatnosť 22.10.2005.

Šiestykrát požiadal o udelenie azylu 15.2.2006 z politických a národnostných dôvodov. Rozhodnutím č. MU-235-22/PO-Ž/2006 zo dňa 12.5.2006 mu nebol azyl na území SR udelený. Toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom Bratislava 7.2.2006 pod č. 9Saz 51/2006.

Siedmykrát požiadal o azyl, už ako V. P., 29.7.2008 z dôvodu obavy o svoj život v krajine pôvodu. Rozhodnutím č. MU-459/PO-Ž-2008 zo dňa 2.9.2008 mu nebol udelený azyl, ani mu nebola poskytnutá doplnková ochrana. Toto rozhodnutie bolo potvrdené pod č. 5Saz 85/2008 dňa 7.1.2009 Krajským súdom v Košiciach a rozhodnutie krajského súdu bolo potvrdené rozhodnutím č. 8Sža 18/2008 zo dňa 4.6.2009 Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Ôsmykrát požiadal o udelenie azylu 3.9.2009 počas výkonu trestu odňatia slobody v ÚVTOS H. (za spáchanie úmyselného prečinu krádeže bol odsúdený k trestu odňatia slobody na osem mesiacov nepodmienečne) z dôvodu ohrozenia života aj zdravia v krajine pôvodu zo strany príbuzných svojho otca. pod č. MU-517-20/PO-Ž-2009 vydal Migračný

úrad MV SR dňa 20.10.2009 rozhodnutie o zastavení konania o udelenie azylu z dôvodu, že sa už právoplatne rozhodlo o tom, že sa neudeľuje azyl a skutkový stav sa podstatne nezmenil. Toto rozhodnutie je vykonateľné a podaný rozklad nemal odkladný účinok.

Po jeho prepustení z ÚVTOS H., Oddelenie cudzineckej polície PZ Trnava dňa 6.11.2009 vydalo rozhodnutie č. p.: UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009, ktorým bol navrhovateľ zaistený v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, teda na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia. Cudzinec bol podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 180 dní, t. j. do 4.5.2010. Dňa 5.5.2010 o 14.30 hod bol cudzinec prepustený na slobodu z ÚPZC M. podľa § 63 písm. f/ bod 3. zákona o pobyte cudzincov, nakoľko uplynula lehota zaistenia. Podľa odporcu jeho súčasný pobyt nie je známy.

Proti tomuto rozhodnutiu o zaistení podal navrhovateľ opravný prostriedok. Krajský súd v Trnave rozhodnutím č. k. 32Sp 42/2009-26 zo dňa 7.1.2010 potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu. Najvyšší súd Slovenskej republiky toto rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie rozhodnutím č. 1Sža 37/2010 zo dňa 4.5.2010, vzhľadom k tomu, že krajský súd sa uvedenými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal a odňal mu tým možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom. Krajský súd svojím rozhodnutím č. k. 32Sp 42/2009-68 zo dňa 14.6.2010 znova potvrdil rozhodnutie správneho orgánu. Aj toto rozhodnutie krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím č. 1Sža 82/2010 zo dňa 7.12.2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vzhľadom na to, že krajský súd sa znova uvedenými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, čím neodstránil vytýkané nedostatky svojho rozhodnutia a odňal tým navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom. Krajský súd vydal pod č. k. 32Sp 42/2009-110 dňa 14.2.2011 rozsudok, ktorým napadnuté rozhodnutie správneho orgánu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu sa navrhovateľ znova odvolal.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými

námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z účinného od 1.1.2008 policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa splnením podmienok podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, a to existenciu rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. P-PPZ-14/HK-Ru/2005 zo dňa 7.10.2005.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu, pričom krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku.

Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ sa na niektorých miestach v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu uvádza ako účel zaistenia navrhovateľa zabezpečenie výkonu trestu vyhostenia, ide v danom prípade o formulačnú nedôslednosť, nakoľko v ostatných častiach rozhodnutia uviedol krajský súd ako účel zaistenia administratívne vyhostenie, čo sa aj v iných častiach rozhodnutia výslovne uvádza. Z obsahu pripojených spisov je zrejmé, že ide o zaistenie pre účely administratívneho vyhostenia.

Krajskému súdu možno vyčítať aj nepresné uvádzanie časových údajov o rozhodnutiach, keď nesprávne uviedol údaje o rozhodnutiach Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu SR, ktorými bolo potvrdené rozhodnutie Migračného úradu MV SR ČAS: MU-517-20/PO-Ž-2009 zo dňa 20.10.2009.

Uvedené nedostatky však nespôsobujú nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nejde ani o vadu majúcu vplyv na jeho vecnú správnosť.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. mája 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová